

Takuya Asakura

MIZEJÍCÍ KNIHKUPECTV POD SAKURO

MIZEJÍCÍ KNIHKUPECTVÍ POD SAKUROU

TAKUYA ASAKURA

MIZEJÍCÍ KNIHKUPECTVÍ POD SAKUROU

Překlad

Alice Kraemerová

Český název: Mizející knihkupectví pod sakurou
Název anglického originálu: The Vanishing Cherry Blossom Bookshop
Autor: Takuya Asakura
Překlad: PhDr. Alice Kraemerová

První vydání: Harper Collins Japan, 2025
Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová
Jazyková korektorka: Bohdana Hyřhová

© 2025 by Takuya Asakura
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Překlad: © 2026 by Alice Kraemerová

Takuya Asakura si vyhrazuje morální právo být označen jako autor tohoto díla.
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí
v jakémkoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York,
USA.

Tento román je zcela smyšleným dílem. Jména, postavy a události v něm zobrazené
jsou výplodem autorovy fantazie. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými
či mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je
jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií
umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje
svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně
vyklučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers,
LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Cover design: Lucy Bennett © HarperCollins Publishers Ltd 2025
Cover illustration: © Banzisu
Inside illustrations: Shutterstock.com
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-291-2912-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2913-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2914-5 (PDF)

Playlist

<i>Cherry Blossoms</i>	–	Claudio Constantini
<i>Magic Mountain</i>	–	Japanese Breakfast
<i>Hana</i>	–	Fuji Kaze
ゆめうつつ	–	Lamp
<i>Dawn in the Adan</i>	–	Ichiko Aoba
<i>emulation (mode:totonee)</i>	–	stargaze shelter
信じてほしい	–	Chippoke Ohashi
3%	–	Sato
<i>frozen ship</i>	–	Kana Wakareno
<i>eau</i>	–	yukata hirasaka
<i>flower</i>	–	paniyolo, Akio Watanabe
ある喫茶	–	mei ehara
<i>tricolore</i>	–	mamerico
踊り子	–	Vaundy
ふたり基地	–	Haku.
<i>Prism Heart</i>	–	Yogee New Waves
独り言	–	Asagaya Romantics
プライド	–	Lily Chou-Chou
<i>Nostalgia</i>	–	Joe Hisaishi
<i>Waterfall</i>	–	RICEWINE
<i>Cheers</i>	–	Lucid Green
<i>killer tune kills me</i>	–	KIRINJI, YonYon
<i>Cherry Blossom</i>	–	Joshua Bassett
<i>surf.</i>	–	wave to earth
SAKURA	–	Ikimonogakari

PROLOG

KRÁMEK SE ZACHOVAL na místě, které nikdo nedokázal pochopit.

Vzduchem se vznášela hustá mlha, ani bílá, ani šedá. Ale prostor kolem krámku ohraničený úhledně zastřiženými živými ploty byl kupodivu průzračný jako křišťál. Vypadalo to skoro, jako by se mlha před něčím rozestupovala, jako by neměla jinou možnost než si udržovat odstup.

Uprostřed tohoto prostoru stála stará dřevěná budova. Na její zelené trojúhelníkové střeše se hrdě tyčila bronzová korouhev kohouta s vypjatou hrudí. Zobák měl natažený k obloze, ale jeho hlas, určený k ohlašování hodiny, nikdo nikdy neuslyší.

V předzahrádce, která vedla ke vchodu do krámku, rostla sakura s převislými větvemi. Její věk byl patrný z její výšky. Tyčila se nad hřeben střechy, ale její větve se klenuly pod korouhví a spadaly až k zemi. Byly obsypány plně rozkvetlými květy. Neobvyklým dělaly strom zvláštní barvy těchto květů. Čím blíže ke špičkám větví, tím byla barva sytější, postupně přecházela z bílých a bledých odstínů obvyklé odrůdy sakury

sómei-jošino, které se prostě říkalo jen *jošino*, do zářivých červených odstínů sakur se zvonkovitými květy. Zdálo se, jako by tento jediný strom byl pomalován všemi představitelnými odstíny růžové a červené.

Čas od času se větvemi prohnal poryv větru a na zemi vytvořil mramorové víry bílé, šarlatové a světle korálové barvy opadaných okvětních lístků, které se pak nakupily u vchodu. Najednou zacinkal zvoneček, dveře krámku se rozlétly a rozházely tu hromadu okvětních lístků. V nich se objevila dívka ve vínově červené propínací zástěře a zářivě bílé halence. Vytáhla ven ceduli. Byla to jednoduchá černá tabule, ale jídelní lístek na ní napsán nebyl. Jen dvojitou červenobílou křídou na ní stál název krámku: 咲良 – Sakura.

Očividně byl pojmenován po sakurových květech v zahradě. Nebo nějak souvisel s osobou majitelky stejného jména. Je možné, že se dívka jmenovala Sakura, ale rozhodně nevypadala dost stará na to, aby byla majitelkou nebo manažerkou.

Jakmile dívka skončila s aranžováním cedule, rychle se protáhla, zmizela v krámku a znovu se objevila s košťátkem. Začala opatrně smetat napravo a nalevo okvětní lístky rozházené po cestě mezi cedulí a živým plotem. Pak před ní na zemi zcela nečekaně a tiše přistály tři malé větvičky ověšené květy. Dívka překvapeně vzhledla ke stromu a řekla: „Tři? Dnes jsi štědrá, že?“

Sakura samozřejmě neodpověděla. Dívka však měla na tváři vědoucí výraz, když si strčila koště pod paži a posbírala větvičky. Vrátila se dovnitř.

Vzduchem se vznášela vůně kávy a dívka zamířila rovnou do kuchyně ke dřezu. Pomocí zahradnických nůžek rychle zastříhla větvičky a konce obalila papírovým kapesníčkem namočeným do vody a tenkým listem papíru, obojí připevnila gumičkou. Pak je jednu po druhé zastrčila do tří váziček s úzkým hrdlem.

„Hotovo,“ řekla dívka nahlas.

Vyšla z kuchyně a rozhlédla se kolem, zřejmě hledala dobré místo k umístění váz s větvičkami. Jak se dalo podle vnějšku domu očekávat, většina základních prvků uvnitř byla rovněž vyrobena ze dřeva. Charakteristický vzor kresby dřeva na stěnách a stolech dodával atmosféře útulný pocit, jaký můžete zažít jen v tradiční kavárně. Pomocí štaflí začala dívka rozmisťovat kvetoucí větvičky podél stěn i na sloup. Další větvičky už byly po celé místnosti a zdobily krámek mnoha záblesky růžové barvy. Zdobení sakurovými květy bylo zřejmě nezbytnou součástí její denní rutiny.

Spokojená se svou prací dívka slezla ze štaflí a uklidila okvětní lístky, které spadly na podlahu. Pak vlhkým hadrem místo otřela. Zdálo se, že se chystá krámek otevřít. Jakmile takhle pokročila, udělala si krátkou přestávku. Postavila se s rukou v bok a otřela si čelo zápěstím.

„Víš, teď by se mi vážně hodil pár rukou navíc,“ zamumlala a pohlédla dolů na stůl vedle sebe.

Na stole seděla trojbarevná kočka. Tahle měla na rozdíl od typických japonských koček výjimečně dlouhou srst. Seděla pohodlně na stole jako bochník

chleba a ospale hleděla na dívku. Pak vystrčila dopředu přední nohy, zvedla zadek a natáhla celé tělo, než sklopila levé rameno a převalila se na záda. Jako by se ptala: *Myslíš jako takhle?* a natáhla přední tlapky.

„Kobako, tohle rozhodně na mysli nemám,“ káravě řekla dívka.

Kočka na chvílku zůstala ve stejné pozici, ale brzy se postavila na nohy a vrátila se do původní polohy. Na jmenovce přišité k jejímu hnědému koženému obojku bylo znaky napsáno slovo pro krabičku na vonné tyčinky: 香箱 – kóbako.

Dívka odvrátila zrak od kočky a zamířila ke zdi s reproduktory a gramofonem. Dokonce i tohle audiozařízení bylo vyvedené ve dřevě. Na gramofonu byla ponechaná deska – jasně červený štítek uprostřed disku vynikal na černém pozadí. Dívka se skrčila a zapnula zesilovač, což spustilo slabé elektrické syčení.

Prstem zkontrolovala, zda je otočný knoflík na gramofonu ve správné poloze, pak jemně stiskla tlačítko start. Deska se začala točit a rameno se automaticky zvedlo. Vinyl krátce zapraskal, než se ozval vzdálený, hypnotický rytmus malého bubnu. Neobvyklý způsob bubnování, rytmus rychlých úderů ve tříčtvrtečním taktu, se pomalu zesiloval, jako by se bubnování čím dál více blížilo.

S první melodií se ozvala flétna, která tomuto osobitému rytmu dodala nádech dvorské elegance

a exotiky. *Bolero* od Ravela. Skladba jednoduché struktury se dvěma opakujícími se melodiemi procházejícími mezi různými nástroji si udržuje stálý, rytmický rytmus bubnování, který se postupně blíží k vyvrcholení.

Dívka, která spokojeně poslouchala úvodní flétnové sólo s rukama v bok, se náhle odvrátila od gramofonu a začala se točit po krámku, jako by tančila do rytmu hudby.

Kočka se naproti tomu ani nepohnula.

Kromě kuchyně byly všude podél stěn knihovny. Některé z nich byly dokonce postaveny na stolech. I když se lišily výškou a šířkou, měly stejný vzor kresby dřeva, podobný stolům a audiozařízením.

Přesto se zdálo, že místu chybí důraz na soudržnost, a to díky eklektické sbírce knih.

Dívka se nakonec zastavila před jednou z polic. Ukazováčkem jako vodítkem jela podél knih, ale dávala si pozor, aby se jich nedotkla. Prolétla hřbety jednu po druhé, zprava doleva a pak zleva doprava: *Nekonečný příběh*; *Pod rozkvetlým lesem sakur*; *Rašómon*; *Skleněný zvěřinec*; *Past na rodiče*; *Život a názory Tristrama Shandyho, džentlmana*; *Hluk a zuřivost*; *Deset snů*.

Všechno to byla beletristická díla, ale to bylo jediné, co měly společné. Byly k dispozici v různých velikostech a zdálo se, že se najde kniha pro každý věk, dokonce i velkoformátové obrázkové knihy se daly tu a tam zhlédnout.

Z ničeho nic se dívčiny rty začaly pohybovat.

*„Intenzivněji než troubení poledne,
se stopy jantaru rozlévají,
hořkost hněvu, modř hněvu.“*

Mumlala slova, zdánlivě verše poezie, které si zapamatovala, téměř hypnoticky, jako by si nebyla vědoma toho, že je recituje.

Melodii *Bolera* nyní hrál pozoun. Venku se bílé paprsky slunce třpytily na okvětních lístcích sakurových květů tiše tančících ve vzduchu.

„Co myslíš, Kobako, kterou si mám dnes vybrat?“

Čas od času dívka zastavila ruku, otočila se ke své společnosti a jemně položila prst na jeden z hřbetů. Kočku to však zjevně nezajímalo, zůstala zcela nehybná. Takhle to chvíli pokračovalo, dokud to dívka zdánlivě nevzdala, nepřešla k další polici a pak k té následující. Pak, právě když její prst klouzal po jedné z větších knih, kočka otevřela jedno oko a krátce mňoukla.

„Tuhle?“

Dívka se otočila a zjistila, že kočka zvedla hlavu a doširoka rozevřela oči. Zlaté zornice se jí rozšířily, jako by chtěla říct: *Tohle je ta pravá.*

Dívka vytáhla knihu z police, přiblížila ji do úrovně očí a pak ji jako by s úctou otevřela.

„*Ehm, ehm,*“ přehnaně předstírala, že si odkašlává.

Ta kniha se jmenovala *Malý princ*. Dívka začala číst lehce afektovaným tónem, její zvukný hlas se rozléhal krámkem.

„Moje hvězda pro tebe bude prostě jedna z mnoha hvězd. A tak se budeš rád dívat na všechny hvězdy... všechny budou tvoje přítelkyně.“¹

Jak četla dál, dívka a trojbarevná kočka, nyní opět pohodlně spočívající v poloze bochníku chleba, byly naproti sobě.

Pokaždé, když dívka otočila stránku, kočka zašukbala vousy a pomalu zamrkala, jako by přikyvovala. Za čtvercem největšího okna pokračovaly okvětní lístky ve svém půvabném tanci. *Bolero* hrálo dál a znovu a znovu přehrávalo stejnou melodii.

¹ Str. 81: Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ, přeložila Michala Marková, Svojtka & Co., s.r.o., Praha 2025

JEDNA

„To nejdůležitější je neviditelné.“²

² Str. 73: Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ, přeložila Michala Marková, Svojtka & Co., s.r.o., Praha 2025

STACILO TAK MÁLO a z matky zbyly jen kosti.

Za méně než dvě hodiny, kdy byly dveře pece zavřené, se šedesát sedm let jejího života zredukovalo na trochu popela a pár kostí.

Celou cestu z krematoria nesla Mio urnu své matky v náruči. Přestože byla umístěna v krabici a zabalená v silné látce a ve *furošiki*, cítila její teplo na klíně. Bylo to, jako by se jí matka snažila říct, že tu stále je.

Když Mio dorazila na místo, kde její matka žila, zjistila, že je to ošuntělá dvoupatrová budova s dřevěnou konstrukcí. Matčin malý byt se nacházel v severním rohu prvního patra. Jedno okno směřovalo na břeh řeky. Při pohledu na úhlednou řadu v zimě opadavých stromů pod temně šedou oblohou cítila Mio velkou vinu, že nechala matku zemřít samotnou na takovém místě. *Měla jsem pro ni udělat víc*, pomyslela si.

Do té doby Mio nikdy do bytu nevšloupala. Před dvěma roky matka náhle oznámila Mio a jejímu mladšímu bratrovi, že se odstěhuje z rodinného domu. Ačkoli Mio musela přiznat, že na dům nemají téměř

žádné dobré vzpomínky, byla zděšena pomyšlením, že by jejich dům, kde prožila dětství, měl být předán cizímu člověku. Pro jednu s ní bratr souhlasil. Oba se spojili, aby se pokusili matku odradit, ale ona jim řekla, že na toto téma nebude diskutovat. *Není to tak, že byste se sem moc často vraceli*, řekla.

Dělej si, co chceš, pomyslela si Mio. Poté, co se její matka přestěhovala do svého nového bytu, Mio využila svého nabitého pracovního programu jako výmluvy, aby se návštěvám u ní vyhnula. Teď toho hluboce litovala.

Byt byl velmi skromně zařízený jen tím nejnutnějším. Nebyla tu ani televize, i když Mio věděla, že rodinný dům se prodal za slušnou sumu. Nikdy si nepředstavovala, že její matka žila tak šetrně. Zdálo se, že futon, na kterém spala a který byl odstraněn spolu s matčiným tělem, byl jedinou sadou lůžkovin, kterou vlastnila. Mio si pomyslela, že bude muset zůstat v business hotelu naproti nádraží, a přemýšlela, jestli by bylo v pořádku nechat matčin popel v bytě samotný.

Podlaha byla pokryta světle zeleným kobercem. I když byl opotřebovaný, vypadal poměrně čistě. Stál tam malý kulatý stůl, který zřejmě sloužil jako jídelní. Mio na něj postavila urnu své matky a vytvořila provizorní oltář. Pak ji náhle přepadla vlna vyčerpání a klesla na podlahu. Přesto chtěla bratrovi sdělit novinky, a tak sebrala energii a vytáhla z tašky telefon. Zkontrolovala, zda je v jeho časovém pásmu brzy

ráno, a stiskla tlačítko volání. Po dvou zazvoněních jí to bratr zvedl. „Ahoj, Jošihiro,“ řekla Mio. „Jen jsem ti chtěla dát vědět, že kremace proběhla hladce.“

Nastala trapná pauza, než jí bratr poděkoval. Ku podivu jeho hlas zněl zdvojeně. Mio nedokázala rozeznat, jestli to bylo nestabilní linkou, nebo proto, že nestabilní byla *ona sama*.

„Promiň, Mio, že tohle všechno spadlo na tvá bedra.“

„No jo, není to tvoje chyba. Matka nebyla nemocná ani nic podobného, takže jsme se na to nemohli připravit emocionálně ani logisticky.“

Předchozí rok se Jošihiro, který pracoval pro velkého výrobce elektroniky, přestěhoval do Jihoafrické republiky, když byl pověřen zřízením a provozem nového závodu. Mio svého bratra už nějakou dobu neviděla, protože neměl příležitost vrátit se do Japonska. Jejich matka měla pravdu, ani jeden z nich ji nenavštívil.

„Každopádně, Mio, kde jsi teď?“

„Jsem u mámy. Právě jsem sem přivezla její popel. Chtěla jsem ti dát vědět, že kremace už je hotová. Zbývá ještě hodně papírování, ale zvládnu to.“

Jošihiro se znovu omluvil. Mio se zdálo, že by si měli spolu víc povídat, ale nevěděla, co říct. Byla si celkem jistá, že její bratr to cítí stejně.

„Úplně nechápu, proč prodala ten dům,“ řekla Mio.

„Ani já ne.“

„Viděl jsi mámin byt?“ Jošihiro odpověděl, že ne.

„Myslela jsem si, že jsi ho neviděl. I já jsem tu poprvé. Tohle místo působí docela bezútěšně.“

Znovu se rozhostila nepříjemná pauza. Pak Mio řekla: „Jsme hrozné děti, že? Vychovala nás sama, a my jsme ji přesto nechali zemřít samotnou na takovém místě.“

Mio si nikdy nepomyslela, že by se o něco takového museli starat, alespoň ještě dlouho do budoucna ne.

„Jo... a ani jsem nebyl na pohřbu.“

„No, jak jsem říkala, není to tvoje chyba. Musíš se starat o svou práci a rodinu. Maminka by nechtěla, abys ji upřednostňoval před svým vlastním životem – chci říct, alespoň myslím, že by to nechtěla.“

Jakmile tato slova Mio vyslovila, sevřelo se jí srdce v hrudi bolestí. Teď už se to nikdy nedozví. Najednou se ocitla konfrontována s krutou pravdou, že už nikdy s matkou nepromluví.

Její bratr nic neřekl a oba na chvíli ztichli.

Nějak se jim podařilo změnit téma rozhovoru a prošli si seznam úkolů. Dohodli se, že se Mio postará o časově náročné úkoly, jako je zrušení zdravotního pojištění jejich matky a výplatu důchodu. Všechno ostatní, včetně třídění jejích věcí, spolu proberou, jakmile Jošihiro potvrdí termín své cesty do Japonska. Mio mu řekla, že si chce být nechat, dokud neskončí čtyřicátý devátý den smutečního období. Ačkoli měla v úmyslu nájemné za toto období uhradit, Jošihiro trval na tom, že to nejmenší, co může udělat, je finančně přispět, a tak se rozhodli, že si náklady rozdělí.

Poté, co zavěsila, se Mio znovu podívala na krabici s urnou své matky. Dozvěděla se, že látka omotaná kolem krabice se nazývá *kocu-ói* – obal na kosti. Nikdy předtím o tomto slově ani neslyšela. Byla vyrobená z tlusté bílé látky zdobené vzorem vetkaným lesklou nití stejné barvy. Vzor, který vypadal jako zvonky, byl tak složitý, že nebyl na první pohled patrný. *Chtěla bych nakreslit něco podobného*, pomyslela si Mio náhle. *Strávila bych klidně celý den – možná i dva – pečlivou kresbou perem.*

Proč o tom teď přemýšlím? zeptala se sama sebe, i když už znala odpověď: *Nedokážu se smířit s tím, že máma už není.*

Mio se tu zprávu dozvěděla v práci. Od té doby, co přijala ten telefonát, se cítila odtržená od reality, jako by žila v bublině. Byly dokonce chvíle, kdy se cítila odpojená od své vlastní mysli a činů.

Když se její myšlenky vrátily zpět k urně, opožděně si vzpomněla, že má zapálit vonnou tyčinku. Pak sepula dlaně a poklonila se v modlitbě. V té chvíli se Mio přistihla, že si v duchu říká: *Proč to dělám a pro koho?*

Všechno to začalo odpoledne před čtyřmi dny, když zničehonic zazvonil telefon v kanceláři. Připadalo jí to neobvyklé, protože lidé v dnešní době jen zřídka volali na pevnou linku. Když o tom zpětně přemýšlela, bylo na tom něco zlověstného, ten způsob, jakým se staromódní vyzvánění rozléhalo místností.

Zrovna v ten okamžik mluvila Mio se svou redaktorkou přes mobil o jistém problému – amatérský malíř komiksů ji na sociálních sítích obvinil z plagiátorství kompozice jeho práce. Mio měla sérii v komiksovém časopise a dotyčná ilustrace se objevila v kapitole vydané o dvě čísla dříve. Fáma o plagiátorství se postupně šířila online a eskalovala do bodu, kdy se k vydavateli začaly dostávat stížnosti. Ovšem z pohledu Mio to nebylo nic jiného než falešná obvinění.

„Jediná podobná část je ulice svažující se k moři, která se vine obytnou čtvrtí. Je to jednoduchá kompozice – proč bych měla obkreslovat práci někoho jiného?“

„Můžu s vámi jen souhlasit, *paní Kisanukiová*. Je to prostě tak, že – ehm, ale dokázat něco takového není, no... není to moc snadné.“

Redaktorka, která jí byla nedávno přidělena, mluvila poněkud nesouvisle. Byla mladší než Mio, takže se zdálo, že se teprve učí, jak se to dělá.

Mio se snažila co nejlépe ovládat tón svého hlasu a pokračovala: „Rozdíl hned uvidíte, když překryjete mou ilustraci s jeho a zarovnáte je na horizontu. Poloha kolejí a lidí se neshoduje. Navíc si opravdu přeji, abych to nemusela říkat, ale perspektiva v *jeho* kresbě je špatná.“

„Zřejmě tvrdí, že jste schválně trochu změnila úhel pohledu, že jste to okopírovala, ačkoli jste profesionálka, ale že jste se to snažila zakrýt.“

„To je absurdní.“

V téhle době je těžké přežít, pomyslela si Mio.

„Jistě. Ale věc se má tak, že žaloba získává online stále více a více příznivců. Lidé si začínají všímat více podobností, jako třeba chlapce ve školní uniformě, který tlačí kolo, a dívky v námořnické uniformě, jež drží před sebou tašku.“

„Je to ilustrace každodenního života středoškoláků. Neexistuje zrovna moc způsobů, jak to nakreslit.“ I Mio, jakmile to dořekla, porovнала obě ilustrace na obrazovce svého počítače. Když se znovu dobře podívala, nemohla popřít, že mezi nimi existují podobnosti, ale pravděpodobný důvod spočíval v tom, že se obě kresby snažily zobrazit totéž.

A pro Mio to nebylo moře ani domy; nebylo to oblečení dvou středoškoláků, ani plyšový přívěsek v podobě tašky visící z dívčí kabely. To, co chtěla vyjádřit, nebylo viditelné. Když kreslila každodenní scénu dvou teenagerů jdoucích do školy, snažila se zachytit to nehmotné něco – tu přátelskou atmosféru, která přetrvávala mezi studenty. A s tím brala pero do ruky, to si jasně pamatovala.

„Každopádně jedním s nadřízenými, jak to řešit. Abych byla upřímná, nepodařilo se nám dosáhnout konsensu ani v rámci oddělení. Někteří říkají, že není třeba nic dělat, a jiní, že když se máme omluvit, tak čím dříve, tím lépe.“

„Omluvit?“ přerušila ji Mio. „Od koho přesně očekávají, že se omluví, a za co?“

„Myslím tím, že někteří lidé se cítí celým incidentem dotčeni. Pokud uznáme odpovědnost naší společnosti za tuto záležitost, byť jen volně, pak by to asi napáchalo méně škod.“

„To nemyslíte vážně.“

Právě tehdy zazvonila pevná linka. Zatímco ostatní ztichli, jedna z jejích asistentek vstala ze svého místa a zvedla telefon. Odpovídala slovy, která nic neprozrazovala, jako „ano“ a „ne“, a pak přinesla bezdrátový telefon k Mio.

„Ehm, to je policie,“ řekla. „Volají z...“

Jakmile asistentka zmínila název jejího rodného města, Mio celá ztuhla. Kdy naposledy mluvila se svou matkou? Horečně se snažila si vzpomenout. Poté, co řekla redaktorce, že jí zavolá zpátky, se zhluboka nadechla. Pak nervózně zvedla sluchátko. „Jste Mio Kisanukiová?“ zeptal se mužský hlas.

Mio se snažila ovládnout svůj třesoucí se hlas a odpověděla ano.

Zemřela sama – *kodokuši*, tak to nazvali. Pravděpodobně to byl infarkt, řekl Mio policista. Byla její matka tak odhodlaná nikdy se nespoléhat na ostatní, že nezavolala o pomoc? Nebo prostě nemohla? Nikdo na tyto otázky nebude znát odpověď.

Naštěstí sousedku její matky, která si všimla, že několik dní neopustila byt, napadlo informovat pronajímatele. Ten to nahlásil policii, která po vstupu do bytu našla její tělo. Původně se předpokládalo, že došlo k trestnému činu, ale pak zjistili, že zemřela

přirozenou smrtí, a proto nebyla nutná pitva. Úmrtní list byl již vydán.

„Děkuju, že jste přijala hovor. Z naší strany už toho moc dělat nemůžeme, takže bychom ocenili, kdybyste co nejdříve přijela.“

Těmito slovy hovor skončil. Ale i po odpojení linky Mio ztuhla na místě se sluchátkem pípajícím jí do ucha.

„Ach, promiňte,“ řekla Mio, sotva si všimla, že na ni její tým zírá se znepokojeným výrazem. Ale v tu chvíli to bylo vše, co dokázala říct.

Nemohla plakat – neuronila ani jednu slzu. *Jsem stále v šoku, snažila se Mio rozumně vypořádat sama se sebou. Najednou se jí v hlavě ozval matčin hlas: „Žít život s hlavou vztyčenou – vždycky jsem se držela tohoto motto, protože chci, abyste na mě byly, vy děti, hrdé.“*

Co ji přimělo, aby si zrovna na tohle vzpomněla? Mio byla z vlastních myšlenek naprosto zmatená. Ani si nedokázala vzpomenout, kdy matka tato slova pronesla.

Poté, co konečně položila sluchátko, okamžitě ji napadlo zavolat bratrovi. Když se ale podívala na hodiny, rychle zjistila, že u něj bude dávno po půlnoci. Chvíli váhala, ale pak mu poslala e-mail. Oznámit mu smrt jejich matky tímto způsobem jí připadalo tak neosobní, až ji to znepokojilo.

Rozhodla se, že se zastaví u sebe doma, vyzvedne si smuteční oblečení a další nezbytnosti. Pak nastoupí

do prvního volného rychlovlaku. Takahašiová, její hlavní asistentka, se nabídla, že ji doprovodí, ale Mio jí tiše řekla, že to nebude nutné, protože je to osobní záležitost. Mio, vědoma si její spolehlivosti, ji požádala, aby zůstala a v její nepřítomnosti se ujala vedení. „Spolehni se,“ řekla Takahašiová hlasem zabarveným smutkem.

Mio se podařilo dorazit do svého rodného města před setměním. Nejprve se zastavila na policejní stanici, kde jí bylo sděleno jméno pohřebního ústavu.

Muž, který se představil jako ředitel pohřebního ústavu, představil Mio různé možnosti pohřbu, jako je velikost místa konání a styl obřadu.

„Prosím, rozhodněte se hned teď.“

Na naléhání toho člověka, aby se hned rozhodla, zvolila *kazokusó* – intimní, soukromý pohřeb v obřadní síni. Pak následoval úkol vybrat rakev, oltář, stojany na svícny, urnu a schránku, stejně jako *kocu-ói*. Nedokázala si přesně představit, co cítila, když se dozvěděla, že na takové předměty existuje katalog. Byla zaskočena, ale shledala ho docela užitečným.

Když jí ten člověk potvrdil datum kremace, řekl jí: „Buďte ráda, že mají místo. Ve velkých městech se věci obvykle nedějí tak rychle.“ Ve skutečnosti to znamenalo, že si Mio nebude muset brát příliš mnoho volna z práce, i když věděla, že tohle není ta správná doba na to, aby si s takovými věcmi dělala starosti. Jak vigilie, tak pohřeb i kremace probíhaly přesně podle

stanoveného scénáře, až se Mio zdálo, že jen prochází běžnou procedurou.

Mio seděla před kulatým stolkem s oltářem a zapálila další vonnou tyčinku. Když se zadívala do stoupajícího kouře, začaly se jí vynořovat vzpomínky. Čas od času se na ni ředitel pohřebního ústavu podíval s nechápavým výrazem ve tváři. *To bude pravděpodobně tím, že jsem se mu zdála lhostejná*, pomyslela si Mio. *Přestože jsem její dcera, asi nevypadám moc smutně.*

„Nedělej si o mě starosti. Vy dva žijte své životy naplno. Slib mi, že nenecháš nic, aby ti vzalo svobodu.“

Matka pronesla tato slova na Jošihirově svatbě. Ačkoli si Mio nemohla přesně vzpomenout, co vedlo k tomuto rozhovoru, jasně si pamatuje, jak si pomyslela: *Jak se opovažuješ*. Mio se starala o všechny domácí práce, dokud byl její bratr ještě malý, a byla pyšná na to, jak to zvládala. Cítila, že je na ni spolehnutí; věřila, že se na ni její matka spoléhá.

Nešla by tak daleko, aby řekla, že to pro ni byla zálež. Přesto, když slyšela svou matku mluvit, jako by se nic z toho nikdy nestalo, Mio se nemohla ubránit pocitu, že byla přehlížena. *Přesně tohle tehdy všechny domácí práce dělaly: braly mi svobodu. A bylo to kvůli mámě.* Mio tiše protestovala, i když dobře věděla, že by bylo nefér všechnu vinu svalovat na matku.

Vztah Mio s matkou nikdy nebyl napjatý ani konfliktní, ale byl citově odtaziťjší, než byste očekávali

od typického vztahu matky a dítěte. Totéž platilo i pro jejího bratra. Když o tom teď přemýšlela, možná se to stalo proto, že vzhledem ke svému postavení měla pocit, že se musí k oběma dětem chovat stejně. *Ale jak jsem to mohla vědět? Pořád jsem byla jen dítě.* Mio kvůli tomuhle matku nikdy nekonfrontovala. I když toužila po takovém vztahu, kdy by s ní mohla mluvit o čemkoli, Mio se zapřela a odsunula své upřímné city stranou.

Nedalo se popřít, že se jejich životy obrátily vzhůru nohama, když zemřel otec. Dokonce si museli změnit příjmení z otcova Oda na rodné jméno její matky, Kisanukiová. Pravdou ale bylo, že i před otcovou smrtí byla jejich rodina trochu rozvrácená. Zdálo se, že matka otce neustále z něčeho obviňovala a zaháněla do kouta. Mio často ležela v posteli, předstírala, že spí, zatímco se její rodiče hádali a jí se zdálo, že to trvá celé hodiny. I když nedokázala rozeznat, co říkají, slyšela, jak se matčin tón stává drsnějším a rozzlobenějším. Ráno se Mio otce ptala, jestli je všechno v pořádku, a on vždycky odpověděl slabým úsměvem.

Její otec si vzal život, když bylo Mio třináct. Nikdo jí neřekl proč. Pamatovala si, jak si myslela, že chtěl před něčím utéct. Ale ať už to bylo cokoli, nechtěla to vědět – kdyby totiž jedinou odpovědí, kterou by našla, bylo, že se snaží dostat pryč od její matky nebo od nich tří, nemohla by to snést.

Od té doby se její matka, učitelka na druhém stupni základní školy, stala jediným živitelem rodiny. Mio

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mizející knihkupectví pod sakurou.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.